

УДК 81'371:347.67(410.1)

СИТУАТИВНИЙ ТА КУЛЬТУРНИЙ КОНТЕКСТИ ЗАПОВІТУ В АНГЛІЇ

Кулина О.В.

Національний університет «Львівська політехніка»

Статтю присвячено дослідженню ситуативного та культурного контекстів написання заповітів в Англії. Розглянуто основні ознаки обидвох типів контекстів та їхню роль в комунікації у ситуації заповідання. Запропоновано низку постулатів, що розкривають запропоноване тлумачення ситуативного та культурного контекстів заповідання на матеріалі англійської правової традиції.

Ключові слова: заповіт, ситуація заповідання, ситуативний контекст, культурний контекст, текст.

The real linguistic fact is not an isolated word, but an utterance with its context of situation.

(B. Malinowski)

Постановка проблеми. Мова соціуму, з одного боку, об'єднує цей соціум, забезпечуючи можливість комунікації між його членами та однакову реакцію в конкретних комунікативних ситуаціях, а з іншого боку, вона організує саму інформацію, обумовлюючи відбір повідомлень та встановлення зав'язків між ними. Ці два аспекти тісно пов'язані, і ключовим поняттям для розуміння їхнього зв'язку є *ситуація*. СУМ визначає ситуацію як «сукупність умов та обставин, що створюють певне становище, викликають ті чи інші **взаємини людей**» [6, с. 208]. Авторитетний словник англійської мови подає декілька визначень ситуації, а саме: 1) *the place, position or location of a city, country, etc., in relation to its surroundings*; 2) *the place occupied by*

something; 3) *a place or locality in which a person resides or happens to be for the time*; 4) *the position in life or in relation to others, held or occupied by a person*; 5) *condition or state*; 6) *position of a person with regard to circumstances*; 7) *position of affairs; combination of circumstances* [7, с. 118] (тут і далі виділення О. Кулини). Фактично, визначення в СУМ відповідає останнім чотирьом смислам в англійському словнику, а виділені компоненти привертають увагу до зв'язку поняття ситуації з взаєминами людей, що неодмінно передбачає комунікацію для врегулювання цих взаємин. Ситуація заповідання, що буде об'єктом дослідження у цій статті, формується правовою культурою соціуму, яка передбачає різні форми врегулювання відносин між членами цього соціуму на основі правових норм. Актуальність вивчення питання ситуації заповідання з погляду мовознавства визначається спрямованістю сучасних мовознавчих досліджень на вивчення різних аспектів Homo Lingualis з опорою на

мультидисциплінарний підхід, який передбачає врахування здобутків, перш за все, соціології, культурології та антропології.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематики теорії ситуації торкалися чимало іноземних та вітчизняних науковців: Ф. Веґенер [22], Дж. Фірс [14], Дж. Ліч [17], М. Аргайл, А. Фургам, Я. Грегам [8], Й. Барвайз, Й. Пері [9], С. Ліндстром [18], С. Мечкор [20], Р. Купер, Г. Камп [10], К. Девлін [11; 12], Р. Ленгекер [16], Б. Маліновський [19], К. Переверзев [4], та ін. Більшість науковців ототожнюють поняття «ситуація» та «контекст», однак існує погляд, що вони мають різні значення [20]. Зокрема, текст розглядається як продукт, який породжується в конкретній ситуації не лише за законами мови, але й з урахуванням культурного контексту.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Дослідження ситуації заповідання та культурного контексту заповітів є вагомим напрямком вивчення заповідального дискурсу. Останній тлумачимо як тексти, породжені в ситуації заповідання, які слугують для задоволення комунікативних потреб суб'єктів права при розв'язку конкретних питань спадкування майна та грошей. Заповідальний дискурс не розглядався раніше з позицій функціонального підходу (ситуативного контексту). Проте, для інтерпретації текстів заповіту ситуативний контекст відіграє неабияку роль.

Формулювання цілей статті. Метою статті є дослідити ситуативний і культурний контексти заповіту в Англії. Досягнення мети потребує вирішення низки завдань: 1) розглянути поняття ситуації та ситуативного контексту з погляду сучасної комунікативістики; 2) окреслити поняття комунікативної ситуації та культурного контексту в ситуації заповідання; 3) сформулювати постулати, що розкривають запропоноване тлумачення ситуативного та культурного контекстів заповідання на матеріалі англійської правової традиції.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ситуація є вагомим компонентом схеми комунікації, де вона розглядається як контекст. У цьому вимірі доречним видається позначити її як **ситуативний контекст**, тобто умови та обставини, які передують комунікації, впливають на неї та визначають її перебіг. Ще у 1923 році Броніслав Маліновський у додатку до «Значення значення» Чарльза Кея Огдена й Айвора Амстронґа Річардса започатковує «етнографічний емпірицизм» і впроваджує термін «контекст ситуації» [23, с. 259]. Дж. Фірс зазначає, що поняття ситуації Б. Маліновський завдячує Веґенеру (Wegener 1885), який вперше випрацював теорію ситуації (*Situationstheorie*) [14, с. 137-167].

За Ф. Веґенером позамовними факторами, які формують ситуативне поле, є: 1) спільне для адресата та адресанта поле сприйняття (*the shared perceptual field*); 2) здатність запам'ятовувати не лише минулі висловлення, але також минулі події (*the retention in memory*); 3) свідомість як історичне, суспільне, зумовлене видом певної діяльності або наміри, зацікавлення та орієнтування вузького кола осіб (*the structure of consciousness*); 4) культурний контекст (*the cultural context*). Кожен з цих факторів створює ситуацію, у якій

та через яку формуються висловлення. Ф. Веґенер виокремлює ситуацію сприйняття, ситуацію спогадів, ситуацію свідомості та ситуацію культури, поєднання яких називає чотириконтентною ситуативною матрицею [цит. за 15, с. 89-90].

Дж. Фірс зазначає, що розгляд мови як способу виконання дії наближає Б. Маліновського до Л. Вітгенштайна, для якого «значення слів полягає в їхньому використанні», і який вважає, що «неможливо зрозуміти, як функціонує слово. Слід поглянути на його використання і досягнути його на цій основі» [цит. за 14, с. 138]. Б. Маліновський також поділяв думку Л. Вітгенштайна щодо того, що «намір занурений у ситуацію, в людські звичаї та інститути. Якби не існувало техніки гри в шахи, то в мене не виникало б наміру зіграти партію (*if the technic of the game of chess did not exist, I could not intend to play a game of chess*) [25, paragraph 337].

Р. Робінс зазначає, що Дж. Фірс взяв концепт контексту ситуації Маліновського та використав його у своєму теоретичному підході до мови. Однак, його головний інтерес був дещо інший, ніж у Маліновського: Маліновський був етнографом, отже, предмет його дослідження вимагав занурення в мовознавство; Дж. Фірс був мовознавцем, прийшов до етнографії для того, щоб досягнути правдивого розуміння значення [21, с. 33-46].

У книзі «Коралові сади та їхня магія» Б. Маліновський представив етнографічну теорію мови. Одним із найвагоміших постулатів цієї теорії є твердження, що висловлення пов'язані з іншими видами діяльності людини та з її соціальним і фізичним середовищем [19, с. 22]. І власне вивчення співвідношення мови з видами діяльності та інтерпретація кожного висловлення в реальному контексті забезпечує, на його думку, нову точку відліку в розгляді мовної реальності [19, с. 9]. **Реальним мовним фактом є завершене висловлення в контексті ситуації** [19, с. 11] (виділення О. Кулини). Для тлумачення ситуативного контексту заповідання вагомою є ідея Дж. Фірса, котрий, аналізуючи здобутки Б. Маліновського, наголошує на важливості врахування інституалізації для аналізу мови. Цю ідею розвинув британський функціоналізм в особі самого Дж. Фірса, Дж. Голідея та ін.

Прихильники прагматичного функціоналізму в мовознавстві, зокрема Дж. Ліч [17], та фахівці в галузі психології ситуацій [8] обстоюють переконання, що мова – інструмент, який людина використовує в соціальній дійсності, а ситуація – явище матеріальної дійсності. Дж. Ліч зазначає, що семантика бере за основу значення слова, а прагматика визначає значення висловлення відповідно до **ситуації** [17, с. 123]. З погляду психології ситуація має багато складників: за певної ситуації деякі складники (наприклад, ціль, роль, місце тощо) є важливішими за інші; проте, коли знехтувати окремими складниками, ми наражаємося на небезпеку мати необ'єктивну картину [8, с. 3].

К. Переверзев розглядає ситуацію в аспекті когніції, логіки сприйняття та мови. Мовне оформлення висловлення чітко підбирається відповідно до ситуації [4, с. 26]. Він зазначає, що неможливо щось описати без урахування складників, а саме об'єктів та атрибутів. Останні утворюють можливі ситуації («фрагменти» світу),

проте зауважує, що дуже важко визначити межі між ситуацією і світом (частина та ціле) [4, с. 31].

Й. Бервайз та Й. Пері обґрунтували теорію ситуації, в основу якої покладено математичну теорію значення, яка слугує для вивчення ситуативної семантики [9]. Ця теорія є міждисциплінарною, оскільки залучає когнітивістику, комп'ютерні науки та штучний інтелект, лінгвістику, логіку, філософію та математику. Ситуативна семантика має на меті пояснити процес мовлення за допомогою семантичних універсалій, до яких відносяться: 1) зовнішні чинники мови (*external significance of language*). Мову використовуємо для передачі інформації, яку визначатимуть перебіг подій, причини їх виникнення, місце та час, у яких опинилися мовці; 2) продуктивність мови (*productivity of language*). Використовуючи конкретний словниковий запас ми породжуємо повідомлення, які мають зміст; 3) ефективність мови (*efficiency of language*). Одні й ті самі речення можна використовувати повторно для розповіді про щось інше. Проте інтерпретація речень залежатиме від ситуації, яку вони описують; 4) відносність в перспективі (*perspectival relativity of language*). Мовці потрапляють у різні ситуації, мають різне бачення світу. Тому повідомлення, яке передає висловлення буде різним у різних осіб, а його розуміння залежатиме від інтерпретації; 5) двозначність мови (*the ambiguity of language*). Висловлення зазвичай мають більше, ніж одне значення; 6) ментальний потенціал мови (*the mental significance of language*). Мова слугує для передачі інформації не лише про зовнішній світ, але також про внутрішній світ людини [9, с. 42]. С. Ліндстром (Sten Lindstrom), який детально аналізує працю Й. Бервайза та Й. Пері вважає, що в ситуативній семантиці, ситуація є одним із компонентів повідомлення, а в основі ситуативної семантики лежить реальна ситуація, реальні обставини та події, які є чітко визначеними [18, с. 11].

С. Мечкор визначає відношення між ситуацією в щоденному житті та ситуацією в теорії ситуацій. Він зазначає, що люди часто використовують слово *ситуація* для позначення контексту і навпаки. Проте, ситуація та контекст мають різні значення у визначеннях у словниках. Так, ситуація – є низкою подій, які відбуваються, та умов, що існують у певному часі та місці. Контекст є ситуацією у якій щось існує чи відбувається та допомагає пояснити її [18].

Представники таких галузей наукового знання як психологія, соціологія та мовознавство поділяють думку про вирішальну роль ситуації у здійсненні людиною мовної або соціальної дії. Кожна з цих наук враховує особу учасника ситуації та саму ситуацію. Ситуація програмує людську взаємодію, відповідно людська поведінка залежить не лише від суб'єктивних характеристик, але й обумовлена об'єктивними умовами. Ситуація формується певною кількістю подій, які Н. Арутюнова називає «простими елементами, які входять в онтологію світу разом з предметами та фактами» [1, с. 105]. Характеристиками цих подій є: а) виділеність із потоку, важливість того, що відбувається [1, с. 102]; наявність причини [2, с. 265]; тривалість у часі/ просторі [3, с. 29].

Р. Ленгекер наголошує на унікальності комунікативної ситуації, оскільки адресат та адресант

перебувають в певному місці у певний час і пов'язані комунікативними стосунками [16, с. 143-188]. Успішною та реалізованою комунікативна ситуація є лише за умови спільної семантичної бази (фонових знань) комунікантів [13].

Для дослідження заповіту як основного жанру заповідального дискурсу використаємо аналіз ситуативного контексту та культурного контексту. Перший будемо розглядати з опорою на теорію ситуативної семантики Р. Купера та Г. Кампа та теорії репрезентації дискурсу Й. Бервайза. Будемо тлумачити поняття ситуації (ситуативного контексту) як об'єкт у теорії ситуації, який визначається інформацією, що супроводжує ситуацію і характеризується певною референтністю та оцінністю [10, с. 314]. Інформація завжди є інформацією про конкретну ситуацію. Зміст інформації залежить від ситуації, а це пояснює важливість теорії ситуації у семантичному та логічному аналізі інформації [11]. Онтологічними складовими теорії ситуації є особи, відносини, місце, тип та параметри [12, с. 3-4]. Параметри не мають індивідуального характеру (*are not individuated*). Вони визначаються когнітивною поведінкою дійової особи та вказують на важливі інформаційні зв'язки [12, с. 4]. Теорія ситуації торкається питань, як ми сприймаємо світ і що впливає на нашу поведінку та спілкування/ комунікацію в соціумі.

Складниками ситуації заповідання вважаємо: 1) особи (заповідач, спадкоємці, виконавці заповіту) з їхніми комунікативними і практичними цілями; 2) відносини, які регулює право; 3) місце (заповіт можна укладати будь-де: дома, в лікарні, на війні тощо); 4) тип ситуації заповідання є інституційним (породжений інститутом права на вимогу потреб суспільства);

5) параметри (ситуативна рамка, розподіл ролей між учасниками, ієрархічні відносини між учасниками).

В ситуації заповідання породжується текст заповіту, який окрім ситуативного контексту ще має **культурний контекст**, який тлумачимо як соціальні конвенції про мовленнєву поведінку в контексті конкретної ситуації.

Один із основоположників Тартусько-московської школи семіотики О. П'ятигорський вважає, що текст є одним із об'єктів дослідження в «прагматичній сфері сигналізації» і з погляду теорії сигналізації є елементарним поняттям [5, с. 145]. Він виокремлює три обмеження тексту як емпіричного поняття: 1) текстом є лише таке повідомлення, яке оптично, акустично чи іншим чином зафіксоване; 2) текстом є лише таке повідомлення, просторова фіксація якого не була випадковим явищем, а необхідним засобом свідомого передавання цього повідомлення автором чи іншими особами; 3) передбачається, що текст є зрозумілим, тобто не містить мовних труднощів, які перешкождали б його розумінню, що дозволяє більшою чи меншою мірою адекватне прийняття повідомлення [5, с. 145]. Попри те, що таке бачення тексту є доволі вузьким і обмежує його чуттєво-емпіричним рівнем, все ж абсолютно переконливим є твердження семіотиків, що кожен текст, чи то роман чи епітафія, лозунг чи протокол, підручник фізики чи любовний лист, створюється в **конкретній ситуації зв'язку**

(*communicative situation*) автора з іншими особами (при цьому не має значення, чи існують ці особи насправді) чи з самим собою. Залежно від різновиду зв'язку (а їх є надзвичайно багато) текст буде виконувати якусь функцію чи низку функцій [5, с. 146]. Ця конкретна ситуація зв'язку втілюється в тексті з урахуванням певних конвенцій та культурних традицій, які визначають його побудову та наповнення. Останні розглядаємо як культурний контекст. Останній є складним і гетерогенним явищем, і у випадку заповіту набирає ознак певної моделі правової культури, отже, певної «автономності».

Таким чином, ситуація, ситуативний контекст і культурний контекст є важливими складниками комунікації, яка включає також відправника, отримувача та мовний код (рис. 1).

В Англії питання спадкування регулюються головним Законом про заповіти 1837. Цей закон утворено на вимогу суспільних потреб щодо питань врегулювання спадкування. Так документ подає визначення терміна «заповіт», визначає поняття рухоме та нерухоме майно, зрівнює права чоловіка та жінки, визначає письмовий заповіт єдиною формою оформлення заповіту, зазначає, що майно спадкодавця спочатку переходить по праву довірчої власності до так званого «особистого представника» померлого, який передає спадкоємцям лише частину спадщини, що залишилася після розрахунків з кредиторами [Wills Act 1837].

Аналіз ситуативного та культурного контексту укладання заповіту забезпечує глибину аналізу тексту заповіту. Метою останнього є задекларувати передачу майна (яке належить заповідачу), зазначити майнові права та обов'язки на випадок його смерті. Написання заповіту повинно гарантувати захист майнових прав громадян. Право на *заповіт* здійснюється особисто, а отже виконання *заповіту* через представника не допускається. В Англії можливою є лише одна форма заповіту: письмовий документ, підписаний заповідачем та засвідчений не менше ніж двома свідками. В Англії спадкоємці не розглядаються як універсальні правонаступники, вони успадковують лише звільнене від боргів майно спадкодавця. Відповідно встановлюється особливий порядок прийняття спадщини та реалізації спадкоємцями їхніх спадкових прав. Тут діє специфічний механізм переходу спадкового майна: воно переходить до особистого представника спадкодавця (виконавця заповіту – *executor*), якого вказують у заповіті та затверджується судом. Якщо особистий представник не вказаний заповідачем у заповіті, а також у разі спадкування за законом, він призначається судом з кола спадкоємців або інших осіб [24].

Висновки з даного дослідження і перспективи подальшого розвитку в цьому напрямі. Для ситуативного та культурного контекстів заповідання можна виокремити певні постулати:

1) Постулат детермінізму. Дійсність влаштована так, що для будь-якого явища існують причини. Існує певне упередження, що заповіт складається безпосередньо в очікуванні смерті. Це пов'язано з тим фактом, що, зазвичай, заповіт укладають важкохворі особи або люди похилого віку. Однак є ціла низка інших ситуацій заповідання, як-от, людина надовго та далеко від'їжджає (наприклад, на війну); людина хоче уникнути суперечки між спадкоємцями при розподілі спадкового майна; людина хоче, щоб спадок отримали не всі спадкоємці, кому він належить за законом, а тільки визначені заповідачем особи; у родині заповідача є серйозні конфлікти та ін. Текст заповіту розглядаємо як наслідок кодування тексту, як необхідність укласти документ для врегулювання питань, які виникли за певних причин.

2) Постулат спільної пам'яті. Адресант і адресат мають спільну модель світу, отже певний спільний обсяг інформації стосовно минулого. Для заповідача та спадкоємців існує спільний код, який обумовлений характером контакту між ними.

3) Постулат інформативності. Адресант повинен повідомити адресатові деяку нову інформацію. Заповіт є кодуванням заповідачем дійсності, яку адресат сприймає у знаковій системі (повідомлення нової інформації).

4) Постулат тотожності. Заповідач та спадкоємець мають на думці «спільну» дійсність, тобто тотожність предмета не змінюється протягом комунікації. У випадку заповідання маємо тотожність коду, тотожність інформації, яка кодується, а також тотожність дійсності.

5) Постулат істинності. Між текстом і дійсністю повинна бути відповідність, тобто він повинен містити істинні висловлення про дійсність. Заповіт не може містити висловлень, які є неправдивими або не мають місця у ситуації заповідання. Наприклад, заповідач не може заповісти спадкоємцю того, чим він не володіє.

6) Постулат семантичної зв'язності тексту. Текст повинен бути побудований таким чином, щоб між двома висловленнями, які безпосередньо йдуть одне за одним, а також в межах висловлення, можна було встановити змістовний зв'язок.

Перспективою дослідження є докладний аналіз текстів заповітів з урахуванням двох описаних вище типів контексту.

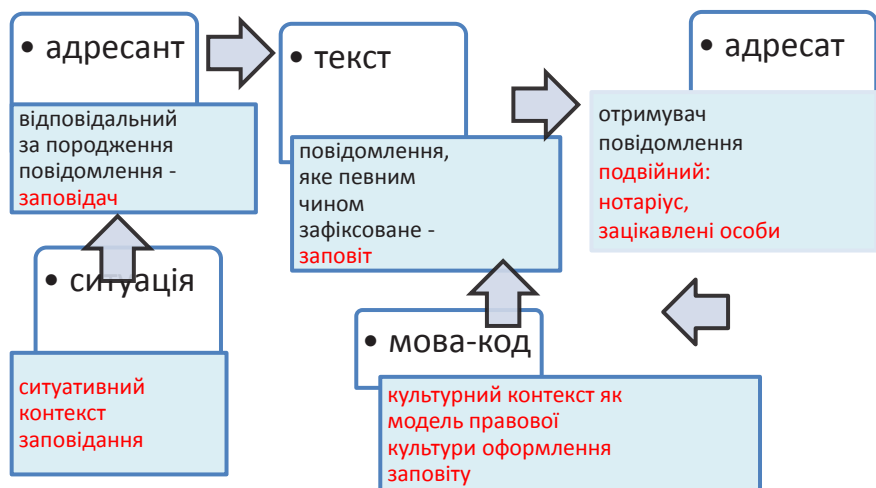

Рис. 1. Схема комунікації у ситуації заповідання

Список літератури:

1. Арутюнова Н. Д. Типы языковых значений: Оценка. Событие. Факт / Н. Д. Арутюнова – М.: Наука, 1988.
2. Вендлер З. Причинные отношения: Пер. с англ. // Новое в зарубежной лингвистике / З. Вендлер – М.: Прогресс, 1986. – Вып. XVIII: Логический анализ естественного языка. – С. 264-276.
3. Ишмурагов А. Т. Логический анализ практических рассуждений: Формализация психологических понятий / А. Т. Ишмурагов – К.: Наук. думка, 1987.
4. Переверзев К. А. Высказывание и ситуация: Об онтологическом аспекте философии языка / К. А. Переверзев // Вопр. языкознания. – Москва: «Наука», 1998. – № 5. – С. 24-51.
5. Пятигорский А. М. Некоторые общие замечания относительно рассмотрения текста как разновидности сигнала / А. М. Пятигорский // Структурно-типологические исследования. Сборник статей. – Москва: Издательство Академии наук СССР, 1962. – С. 144-153.
6. Словник української мови: в 11 тт. / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіна. – К.: Наукова думка, 1970-1980. – Т. 9. – С. 208.
7. A new English dictionary on historical principles: founded mainly on the materials collected by the philological society / by James A. H. Murray // Volume IX, Part 1: Si-St, Clarendon Press, Oxford, 1919. – P. 118 (1228).
8. Argyle M., Furnham A., Graham J. Social situations / Michael Argyle, Adrian Furnham, Jean Ann Graham – Cambridge: Cambridge University Press, 1981. – 212 p.
9. Barwise J. Situations and attitudes / J. Barwise, J. Perry – Cambridge, MA: MIT Press, 1983.
10. Cooper R. Negation in Situation Semantics and Discourse Representation Theory / R. Cooper, H. Kamp // Situation theory and its applications, vol. 2. Stanford University, 1991. – P. 65-87.
11. Devlin K. Logic and information / K. Devlin – Cambridge: Cambridge University Press, 1991. – 308 p.
12. Devlin K. Situation theory and situation semantics / Keith Devlin // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://web.stanford.edu/~kdevlin/Papers/HHL_SituationTheory.pdf.
13. Dijk Van T. A. Text and Context. Explorations in the Semantics and Pragmatics of Discourse / T. A. Van Dijk – London: Longman, 1977 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.discourses.org/OldBooks/Teun%20A%20van%20Dijk%20-%20Text%20and%20Context.pdf>.
14. Firth J. R. Ethnographic analysis and language in reference to Malinowsky's views // Man and culture: An evaluation of the work of Bronislaw Malinowsky / Ed. by J. R. Firth. – L.: Routledge and Kegan Paul, 1957. – P. 93-118.
15. Innis R. E. Pragmatism and the form of sense. Language, perception, technics / Robert E. Innis. – The Pennsylvania State University Press, Pennsylvania, 2002. – 255 p. – P. 89-90.
16. Langacker R. W. A. Discourse in cognitive grammar / R. W. Langacker // Cognitive Linguistics. – 2001. – Vol. 12, № 2. – P. 143-188.
17. Leech G. N. Principles of Pragmatics G. N. Leech. – London: Longman, 1988. – 250 p.
18. Lindström S. CRITICAL STUDY Jon Barwise and John Perry, Situations and Attitudes / Sten Lindström (Cambridge, MA and London, MIT Press, 1983). – 352 p. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.99.5867&rep=rep1&type=pdf>.
19. Malinowsky B. An ethnographic theory of language // Malinowsky B. Coral gardens and their magic. Vol. II, Part IV. – L.: Allen and Unwin, 1935.
20. Mechkour C. Overview of situation theory and its application in modelling context. – [Electronic resource]. – Mode of access: https://diuf.unifr.ch/main/pai/sites/diuf.unifr.ch/main/pai/files/education_situationtheory_smechkour.pdf.
21. Robins R. Malinowski, Firth and the context of situation / R. H. Robins // Social Anthropology and language, ed. Edwin Ardener. – Routledge: London and New York, 2004. – P. 33-46.
22. Wegener Ph. Untersuchungen ueber die grundfragen des sprachlebens / Philipp Wegener. – Halle, M. Niemeyer, 1885. – 23 p.
23. Wolf G. Malinowski's 'Context of situation' / G. Wolf // Language and Communication. Vol. 9, No. 4, 1989. – P. 259-267.
24. Wills Act 1837 [Electronic resource]. – Mode of access: <http://r7djdqi1beic5y3k7nc4bqj-wpengine.netdna-ssl.com/wp-content/uploads/2016/06/TheWills-Act-1837-3.pdf>.
25. Wittgenstein L. Philosophical Investigations / L. Wittgenstein – Oxford 1953, paragraph 337.

Кульна О.В.

Національний університет «Львівська політехніка»

СИТУАТИВНИЙ І КУЛЬТУРНИЙ КОНТЕКСТИ ЗАВЕЩАННЯ В АНГЛІЇ**Аннотація**

Стаття досліджує ситуативний і культурний контексти написання заповітів в Англії. Проаналізовані головні ознаки двох типів контекстів і їх роль в комунікації ситуації заповітання. Предложено ряд постулатів, які розкривають пропозиційне трактування ситуативного і культурного контекстів заповітання на матеріалі англійської правової традиції.

Ключові слова: заповітання, ситуація заповітання, ситуативний контекст, культурний контекст, текст.

Kulyna O.V.

Lviv Polytechnic National University

SITUATIONAL AND CULTURAL CONTEXTS OF THE LAST WILL AND TESTAMENT IN ENGLAND

Summary

The article deals with the research on situational and cultural context of the Last Will and Testament writing in England. The main features of the both types of contexts and their communication role in the situation of bequest are analysed. The set of postulates which reveal the suggested interpretation of the situational and cultural contexts based on the materials of the English legal tradition are proposed.

Keywords: Last Will and Testament, situation of bequest, situational context, cultural context, and text.